

Wirth Imre

Kő, legyél kedves éjszaka!

*Lehet-e fényben álmodni,
dobbantó padokról zuhansz
zöld linóleumra, hallgatsz,
bent a végtelen lehetett,
őrei végigmérnek, hogy
történhetett meg: nagyokat
kortyolsz valami életből.*

*Nem éreztem, hogy isten szeret,
nem voltam biztos abban, hogy
azért élem túl, mert villámok
áradnak az elöntött parton,
fogalmam sincs a szeretetről,
gomba vagyok egy halott testen,
spóráim szétszóródnak, hátha
valaki felfedez, és szeret.*

*Hogy elviseljem lányomat,
mert nő lesz, és nem a rutin,
fiúk ismerős hangjában
búvó könnyed felejtések
(egyedül délután, reggel,
szégyen szombat délelőtt a
nyúlszobornál, minek jöttünk
ide? szelíden simítod
fejét, nézd, boldog így is, hogy
csak itt vagyunk ketten, alszik
még talán, azért nem örül),
egy szoborral beszélgetek
szombat hajnal, bajsza billeg?
Kő, legyél kedves éjszaka!*

*Micsoda sárdarabok
gördülnek le az alkony
árkán, hideg sötétségben
tapadás. Tetőcserepek
okkersárga, nyúlós fénye.
Kóborló, vérző csöndben
oson a fűben, aki él.
Hajunkban toll az éjjél.*

*Isten rám bízta egy titkát.
Jég alól két merev szemem
fürkészi most a végtelent.
Fent, a másik dermedt csöndben
visszanéz a halhatatlan.
Hallgatni egy fűzfa alatt.
Nevet adni a sírásnak.*